

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

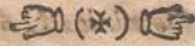
Allocutiones Sacræ, Svper Evangelia Dominicarvm totius anni

Jahoda, Johann

Pragæ, [ca. 1659]

Dominica I. Adventûs. Eclipsis divini Verbi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-51496](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-51496)

DOMINICA I. ADVENTVS.

Eclipsis Divini Verbi.

Erunt signa in Sole. Luc. 21.

*Trismegist:
apud Sto-
baum lib. 1.
eclog. phys.*

Ene dixit, quicumque dixit; stellas & Astra Deorum esse oculos. Ut enim oculi affectuum sunt indices, è quibus facile, quid in animo lateat, licet colligere: ita qui scire vollet, quo erga terrigenas affectu ferantur coelicola, astra inspiciat.

*Virg. 1.
Georg.*

*Sol tibi signa dabit: Solem quis dicere
falsum*

*Audeat? ille etiam cecos instare tu-
multus*

*Sape mones, fraudemq; & operta tu-
mescere bella.*

canit Poëta. Imperante Constantino tantus fuit Solis defectus, ut meridie stellæ viderentur. Inde Judæorum tumultus emerit; tredecim Vrbes in Campania motu terræ prostratæ. Post ipsius Constantini Mors, Filiorum inter se bella, & gravia Persarum contra Romanos prælia. Anno Christi 937. Sol item sereno cælo obscuratus quasi sanguineus apparuit, adeo ut ipsi radij per fenestras transmissi eundem colore præferrent. Imò, ut Historicus refert, visus est sanguis per aliquot dies ex Sole effluere, unde magna pestilentia subsecuta, & subitanei hominum interitus.

*Zonar:
tom. 2.*

Lothario imperante Paderbornæ *Cranz. l. 1. c. 23.* duo subinde circuli Solem ambivère, quorum interior Ecclesiæ magnitudinem, exterior Urbis latitudinem complectebatur. Vix dum evanuerant, exortum est incendium, & urbs pene tota cum Ecclesia abiit in cineres, plenumque meridiem nox caliginosa involvit. Anno 1618. prægrandis ille & memorabilis cometes, quid aliud, quam *bella horrida bella* quibus per 30. annos misera flagravat Germania portendebat? Anno 1642. quo Svecicus miles in Germaniam venit, per inferiorem Saxoniam, & supra ipsa Svedica castra visus est ingenti claritate gladius cruentus cum annexa virga, cuius acies versus Marchiam Brandeburgicam protendebatur. Nimirum

Brachel. l. 6.

*Nunquam futilibus excanduit ignibus Mamilius
ather.*

Nullum tamen majus cæli prodigium, nulla tam mirabilis eclipsis ab Orbe condito spectata est, ac illa, quam hoc sacro Adventus Dominici tempore Ecclesia reminiscitur, ubi jam non Sol hic materialis, sed ipsum divinum *lumen de lumine* obscuratum, & obtenebratum est, id quod nunc observabimus.

A Re-

- Regni Judaici habenas moderante, improbilissimo & in paucis nefario Rege Achaz, anno ejus tertio, grandis belli procella, grandis armorum tempestas Hierosolymis incubuerat. Tempestatem excitarent gemini Toparchæ; Rasin Rex Syriæ, & Phacæ Rex Israël. Iamque requieverat Syria super Ephraim, hoc est, jam universus pene Syriæ populus ad Samariam Ephraimiticæ tribûs Metropolitim collectus confederat, inde unâ cum Israëlitis confederatis instar ruentium aquarum Solymam inundaturus. Fit pavor; tremit & concutitur ad conatus eorum Achaz.
- Isa. 7. 2.* *Ut quatitur trepido fraxina virga noto.*
Nec mirum, ut qui mollem carnem brachium suum posuerat, videlicet, Regem Assyriorum, quem sibi adversus hostes subsidiarium adsciscere cogitabat. At videte Dei benignitatem! cum alioqui maledictum pronuncjaverit eum, qui confidit in homine, & ponit carnem brachium suum, maledicto isti, dum id vel maximè agit ob quod maledictione dignissimus erat, brachium suum alioqui irrevelabile revelare non dubitat. Mittit ad eum Prophetam, & hunc Prophetarum Principem, qui titubantem erigat, pavitantem corroboret, auxilium divinum, quod scelestus humano postposuerat, ultrò adpromittat; insuper ad faciendam & stabilendam promissi fidem, signi sive de cœlo, sive de profundis terræ petendi optionem faciat: *Pete tibi*, inquit, *signum à Domino Deo tuo sive in profundum Inferni, sive in excelsum supra.* Quod cum ille non quidem aulica urbanitate, sed plusquam inurbana rusticitate petere recusat: *Non petam & non tentabo Dominum*, subijcit Propheta: *Propter hoc dabit Dominus ipse vobis signum. Ecce Virgo concipiet.* Hoc est illud, AA. omnium admirabilissimum signum, quod in divino Sole ipsiusque divinitatis oculo factum est, cum *Verbum caro factum est.* Eclipsis nunquam ante hac visa, & subtilissimum quemque etiam Angelicum intellectum excedens, adeo ut illâ visâ, qui in Nazareth Legatus mittebatur Archangelus stupore nimio horis novem (vel, ut alij existimant, integrâ nocte) expleta legatione coram Virgine attonitus steterit.
- Novarin: Electa. S. l. 4. c. 24.*
- Tribus potissimum modis eclipsin fieri Abulensis docet Tostatus. 1. Per subtractionem productionis radiorum. 2. Per interpositionem Lunæ aut corporis alicujus opaci. 3. Per subtractionem ipsius lucis. Si divinum Verbum incarnatum consideremus, omnibus his tribus modis eclipsatum, inveniemus. Et primùm quidem videbimus illud absque radijs. Fabulantur Poëtæ Phaëthontem Solis filium à Clymene Matre instigatum ad Patrem accessisse, ab eoque an se legitimæ prolis loco haberet, explorare voluisse; quem cum Genitor
- Abulens: in Mat. c. 24. q. 155.*
- oculis quibus aspicit omnia vidit
-- circum caput omne micantes
Deposuit radios propiusq; accedere jussit, Amplexuq; dato; nec tu meus esse negari Dignus es, & Clymene, veros, ait, edidit ortus.
- Ovid: l. 2. Met.*
- Habitabat ante hac Dei Filius, ut loquitur Apostolus, *lucem inaccessibilem,*

1. *Timoth. 6. 66.* *lem, nec ob immensam luminis copiam à quoquam conveniri aspicique poterat: cum ecce ad primum naturæ humanæ (quam de purissima Virgine suscepit) occursum & amplexum radios omnes deposuit, liquidem posthac in-*

Baruch. 3. *terris visus est, & cum hominibus conversatus est.*

Non bene conveniunt, nec in una sede morantur

Majestas & amor - -

canebat ille. Et Reges quandoque (quos terræ Soles liceat appellare) dum amori vacant, Majestatem exunt, & Solarem, cum familiarius quempiam alloqui volunt, deponunt vultum. Sic Assuerus majestate Angelus Estheri apparuit, quæ visis ejus

Esth. 15. 10. *ardentibus oculis, præ terrore corrui, & in pallorem colore mutato, lassum super ancillulam reclinavit caput: At Rex animadverso dilectæ Reginae deliquio statim in mansuetudinem conversus exilivit de Solio, & sustentans eam ulnis suis, donec rediret ad se, hic verbis blandiebatur: quid habes Esther? Ego sum Frater tuus; noli metuere.*

Sic Rudolphus II. Imperator, licet eam vultu præferret majestatem, quæ ipsos interdum Legatos ad sui conspectum faceret obmutescere; tamen in sermone familiari adeo svavis fuisse fertur, ut ipsa videri svavitas posset; quod idem pene in Ferdinando III. à multis observatum est. Quid porrò de Cædro Atheniensium Rege dicam? Hic, cum ingenti hostium exercitu Attica Regio debilitata ferro ignique miserandum in modum vastaretur, diffi-

dentia humani auxilij ad Apollinis Delphicum oraculum confugit, perque Legatos sciscitatus est, quonam pacto tam grave bellum discuti posset. Cumque idolum respondisset, tum demum illi finem fore, si ipse hostili manu occubisset, nimio suorum amore, depositis Imperij insignibus, assumptoque gregarij militis habitu in palantium hostium globum sese iniecit, unumque ex ijs falce percussum in sui cædem proritavit. Nimirum nullus facile Iaculator, sed nec ipse Cupido in serenum Solem dirigere tela potuit; in obscurum potuit. Et Philippus Macedo dum Astra micantia certat configere, oculum ipse suum malè cautus configit. O infinitum æterni Regis erga nos amorem! qui nostræ salutis gratiâ sagittari ut posset, claritatem nativam occuluit, & admirabili commercio vestimenta regia cum sacco corporis nostri permutans, largitus est nobis suam Deitatem. *Ingressus hac*

infima novo ordine, inquit S. Leo, novo ordine, quia invisibilis in suis, visibilis factus est in nostris: Universtitatis Dominus servilem formam obumbratâ majestatis dignitate suscepit: impassibilis Deus non dedignatus est homo esse passibilis, & immortalis mortis legibus subjacere. Nec aliter ferè mellifluus Bernardus: Ut in-

Leo serm: 2. de nativ.

visibilis videretur à nobis, habitavit in nobis. Habitavit hoc Verbum in nobis

Bern: serm: 2. de cœna Dom.

obumbratum carne, quam pro nobis assumpsit ex nobis. Verbum in carne, Sol in nube. Sed ut tantò plenior sit eclipsis: Ecce occurrentem Soli Lunam, eumque circumdantem. Lunam de-

qua vaticinatus est Propheta; Fœmina Jerē. 31. 22.

- circumdabit virum.* Quæ & qualis femina? utique illa cui acclamantur.
- Cant. 6. 2.* Angeli: *Pulchra ut Luna.* Quis autem Vir? Non alius certè quàm ille de quo canitur: *In Sole posuit tabernaculum suum, & ipse exultavit ut gigas ad currendam viam; à summo cælo egressio ejus.* Licet enim Filius Dei quæ homo conceptus, staturâ sit infans: est tamen à primo suæ conceptionis instanti Vir, sapientiâ, gratiâ & gloriâ perfectus, & ideo ab Itala vocatur *fortis, Princeps pacis, Pater futuri seculi.* Adumbrata fuit hæc eclipsis in erroribus licet caliganti Augusto, à quo sub ipsa Nativitatis Dominicæ tempora visam in Sole Virginem, ulnis infantem complexam tradunt historiæ. Eodem Augusto post necem Julij avunculi sui Urbem primùm ingrediente sub consulatu Antonij Anno ab V. C. 710. horâ circiter tertiâ repente li- quido ac puro sereno circulus ad speciem cœlestis arcus Orbem Solis ambiit, ut testatur Svetonius. Circulus ille, ne dubitate, B. Virg: MARIAM significabat, quæ Divinum Verbum, *in modum circuli undequaque integri & perfecti* intra se clausit; ex quo sequitur, ait Cornelius à lapide, ipsum Verbum ejus esse centrum. Sed si centrum; ergo punctum: si punctum, ergo nihil; punctum enim definimus: *cujus pars nulla*, omninoque à parte rei non dari contra Zenonem cum Aristotele salubrius tenemus. Ita est, AA. Filius Dei in hac admiranda eclipsi omnino in nihilum abiit. Nam, ut fatetur Apostolus, *cum in forma Dei esset semetipsum exinanivit*, vel ut alij le-
- gunt, *evacuavit, exhausti, in similitudinem hominum factus & habitu inventus ut homo.* Hominem & nihil plane esse synonyma de cuit Vir ævo nostro in paucis eruditus I. Lipsius, qui sepulchro suo hoc diu antè præmeditatum, inscribi voluit epitaphium.
- Vis altiore voce me tecum loqui?
Humana cuncta fumus, umbra, vanitas,
Et scena imago, & verbo ut absolva; nihil.*
- Poterat ergo DEI Filius in instanti Conceptionis suæ dicere, quod Severus Imperator jam moriens: *Heri omnia fui; hodie nihil sum;* heri in Augusto obambulabam palatio; hodie in Augusto uteri virginei coarctor ergastulo: Heri eram omnipotens, hodie infirmus; heri imperabam, hodie servio: heri nullum habebam principium; hodie incipio: heri fui purus Deus; hodie sum creatura: heri fui circulus, cujus peripheria nusquam; hodie sum punctum, cujus pars nulla.
- Quis auditit unquam tale! quis vidit huic simile?* exclamat Augustinus. Romani Veteres & Persæ cum Solem vel Lunam deficere & eclipsari videbant, credebant eam omnino annihilari, & ab inimico aliquo Dracone devorari; hinc ut deficienti succurrerent, pulsabant æra, furcisque, lanceis, fustibus, omni que armorum genere instructi in campum prodibant incondito clamore vociferantes, si fortè bestiam illam terrefacere, & ab esu Lunæ revocare possent. Meminit hujus superstitionis Plutarchus in Vita Æmilij, ubi hæc habet: *Cum venisset nox, & a cana re-*

versi essent ad somnum & quietem. Luna tum plena & sublimis, repente cepit nigrescere, & ubi lux eam defecit, coloremque mutavit, prorsus evanuit. Romanis, ut mos est, lumen ejus tinnitu revocantibus, ignesque multos tadis & facibus ad caelum tollentibus, &c. Divus Ambrosius ait, elementa ipsa compati, cum caeli luminaria defectum patiuntur. Nam horum, inquit, tristi deformique aspectu omni tempore hominum animi conterriti expaverunt, trepidaruntque, occulto scilicet sensu naturam praesagiente secutura damna. Sed bono simus animo Auditores. Non est quod hinc damnum aliquod metuamus, ubi de nostra agitur salute;

nec semper eclipses omnibus fatales fuere. Certè sub sancto, vereque magno Imperatore Carolo post saepius obscuratum Solem & Lunam ceperunt regna in melius mutari, bella crudelissima contra Gentiles & Saracenos, Germanos & Sclavos feliciter gesta: Fides Christiana ubique propagata, devictis infidelibus & idololatris. Ad eclipsin Divini Verbi trepidant equidem Inferi, marent Dæmones, idola concutiuntur, Luciferianæ vociferantur phalanges: at nos præ gaudio, ut Verbis Chrysoligi utar, totam pulsemus cordis & corporis nostri symphoniam.

Rhegin. l. 2.
Chron.

Chrysol.
ser. 95.

DOMI-